

CAMBODIANSKI FORSETIN

FJALIR SEG

Í minsta lagi 30 folk létu lív og 70 serdust, tá cambodianski uppreisrarmenn næstseinasta sunnudag skutu inn yvir hövudsstaðin Pnompenh.

Tíðindi úr Pnom-penh sögdu aftaná álopið, at umleið 185 ameríkansk framléiddar 105 mm granatir raktu íbúðarokkið — beint við bústaðin og stjórnum sitingabygningarnar hjá Lon Nol forseta, umframt at raka Pochentong floghavnina og landsbygðina Bankor, ið liggur beint uttanfyri hövudsstaðin Pnom-penh.

Tað verður upplýst, at 49 granatir brustu uttanfyri sjálva forsetaborgina, og at bygningurin varð raktur. Lon Nol forseti var ikki staddur í forsetaborgini undir álopinum, men hevði fjalt seg í einum trygdar skýli sum hvørki granatir ella rakettir bita á. Ein mongd av fólki lá og rakst annaðhvørt eftir álopið næstseiasta sunnudag.

Ein cambodianskur hermaður ber eina særða kvinnu burtur úr eini húsaft eftir álopið næstseiasta sunnudag.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

24. PARTUR

— Frálíkt. Vít byrja við einum te-munni. Manja flenti.

— Fáí eg eisini matin? Boð flenti afturimóti. — So gevi eg lyfti um, at tú kemur at standa royndina — við hjálp frá góða, gamla Bob...

Manja fór at seta útá.

Ímeðan helt Bob fyrri við Winter.

— Vita tygum nakað at siga viðvíkjandi Ákre?

Winter nikkaði játtandi.

Teir gjordu tekin til hvønn annan, at Manja mátti ikki hoyra tað, samrøðan teirra mill um snúði seg um.

— Ja, segði Winter spakuliga. — Eg hevði samband við lögregluna í gjár. Sagt verður, at Ákre er í báning. Hann liggur framvegis á sjúkahúsi. Seinni verður lega hansara flutt til eitt rikissjúkahús. Málið er framvegis aktuelt. Ákre verður ákærdur og dømdur. Og á hesum sinni kann dømin ikki verða annar enn víðgerð á sinnissjúkahúsi ella okkurt sovordíð.

— Ja. Vónandi verður slopp

ið undan at hoyra meira til hansara. Verður hann læstur inni, kemur hann neyvan út aftur áðrenn 10 ár eru liðin.

— Ið hvussu er ikki áður enn hann er vorðin frískur.

— Men hvussu er tað? Sjálvst bestu lekna og serfrøðingar kunnu fara skeivir í virki teirra.

— Meiri enn so, helt Winter.

— Men tað er at vóna, at teir ikki fara skeivir í hesum sambandi. Eg fáí aldri róg í mitt sinn, um Ákre verður latin leysur, uttan at hann er vorðin rættstakaður.

— Hvør kann víska okkum um tað, spurdi Bob.

Winter svaraði ikki spurninginum. — Hvør kann nú tað, hugsaði hann.

Manja boðaði frá, at drekkamudurin var komin á borðið.

Meðan tey fingur sær, bein Bob merki í sama fjarleika. Manja hevði sýnt áður. Brosið var so vælsignað veruleikafjart, helt hann. Nærum bert fyrri at skava út yvir eithvørt.

Meðan Bob hugsaði um gentu sína og atferð hennara, hugs

að Winter um onnur álvarsleg viðurskipti. Hugsan hansara snúði seg um Ákre. Sama hugsan gjørdi seg galdandi, tá hann løu seinni fór innar í arbeiðsrúm sitt. Og hugsan hansara endaði við hesum spurningi:

— Hvør kann víska nakran um nakað.

Svarið var stutt:

— Ongin!!!

— — —

Bob sýndi Manju mikið hjálpsmi, og tá hon fór til próv tóku í august mánaði, stóð hon royndina uttan himpr.

Sum aldri áður sýndi Manja áhuga fyrri skulabókum sínum. Hon las í teimum altíð og stund.

Winter helt, at hon gjørdi ov nógv av við lesnaði sínum.

Men okkurt buði undir. Manja kom úr skúla og settist at lesa. Lesa til langt út á næturnar.

Hvat var hent Manju? Dóttir hansara, sum hevði verið hon um mikil hjálp, síðan konan doyði?

Winter suffaði. Bert Manja kundi koma í hóslag við vinkonur sínar. Av nýggjum.

Ein dagin kimaði í hurðini. Winter lat upp.

Uttanfyri stóð lögreglumaður, og boðini, hann hevði at frambera, vóru tey mest óynsktu:

Magne Ákre var flýddur frá rikissjúkahúsinum í Jútlandi. Meðan ákæruitilfarið varð fingið til vega!!!

— — —

Winter var sum lamin. Alt fór nú at byrja av nýggjum! Enn einaferð.

Hann var ráðavillur. Eins ráðavillur og nakar. Tað fór at vera vónleys hjá sær at verja dóttir sína allar lötur á samdegnum.

Manja var ung.

Winter leit kannandi at øllum innbúgv sínum. Hann var noyður at siga dóttir sínari frá boðunum, lögreglan var komin við.

Manja var ræðslusligin, tá hon hoyrði tey. Í fyrstani skilti hon tey ikki reiðiliga.

— Men kanska kemur hann aldri higar til Keypmannahavnar, helt Winter. — Lögreglan fær óivað hendur á honum í góðari tíð.

Manja royndi at brosa.

Winter kannaði, eygnabrá hennara. — Hví stóð hon bert og smiltis? Var hon ikki rædd, ella...?

Winter hugsaði eisini um atburð hennara seinastu tíðina. Og so stóð hon bert og — brosaði!

— Manja, segði hann álvar-

samur. — Tú veit, hvat nú er at gera? Vít verða at byggja verjugarð.

— Jú, pápi, eg skilji væl viðurskiptini.

Manja gekk yvir móti skriviborði fadórs síns. Tað var eins og saknaði hon okkurt á veggnum omanfyri.

— Pápi, segði hon síðan. — Hvar er skammbysra tín?

— Á, skammbysran. Eg skal siga tær, at hon argaði meg ikki sørt, har hon hekk. Winter royndi at gera seg álvarsaman, hóast hann ikki segði satt frá.

Prátið teirra millum um skammbysruna gjørdist næringið. Gjødrist nærum ov eynt...

— Hví gøymdi tú byrsuna, spurdi Manja.

— Tí, eg haldi at tú er ov hugtikin av henni, helt Winter fyrri!

Tey fóru at tala um Ákre. Av nýggjum.

— Lögreglan skal ivaleyst verja okkum móti Ákre, helt Winter.

— Heldur tú tað, fadóir. Álv-aratos, heldur tú tað? Hví vardi lögreglan meg ikki yviri á heidi iní? Nú er hann flýddur. Enn einaferð. Og heldur tú, lögreglan fer at verja okkum? Ella eru lögreglumenninir nærum líkaselir?

— Nú, nú, Manja. Tú hevur ikki fyrri neyðini at nýta slíkan málbúrd!

— Orsakað, pápi.

Hon brosaði til hansara. Snúði sær síðan á:

— Pápi, kanska var tað røtt hugsan at fjala skammbysruna...

(Framhald)